

ԱՐԱՐԱՏԻ ԱՐԴԻ ՎԻՃԱԿԸ ԵՒ ԹԻԻՐԻ ՎԱՌԱՎԱՐՈՒԹԻՒՆԸ

«Յուսաբեր» հետեւյալ նամակը ստացած է Արարատէն, Բրաւկան օտարման Գեղայ վիճակի մասին.

Դրում եմ այս նամակս ծանր պայմանների մէջ. չգիտեմ, սեղ պիտի հասնի. կտրուած եմ աշխարհից. ոչ լրջից լուր ունեմ եւ ոչ էլ դուրսը կարող եմ լուր տալ: Թեքեւս ձեզի հասնի նամակս. օգտուեմ առիթից ու մի բանի սեղեկութիւններ սամ:

1931 Դեկտ. 20ի դիմադրութիւնից յետոյ, Թանձր ձիւնը ծածկեց լեռ ու ձոր և փակեց շարքը այն դիմադրական կռիւներին, որ Արարատի վրայ խմբուած ըմբոստ ջուրղբերը վերսկսած էին 1931 Մարտ 12ին, շարունակելով այդ կռիւները առանց ընդմիջումի, երկուստեք ծանր կորուստներով:

Ձմրան շրջանին ըմբոստները գտա-գտա խմբերի բաժնուկով՝ բը-նակութիւն հաստատած էին Արարատի անմատչելի բարձունքների վրայ:

Ըմբոստները միայն երկու ամիս խաղաղ կեանք ունեցան, Դեկտ. 21ից մինչև Փետր. 20, որից յետոյ թրջական բաժնուկ ուրից փո-թորիկ բարձրացաւ: Մայրաքաղաքի ելանակները փոխուած նկատելով, էնկիւրի որոշեց օգտուել առիթից և շարդի միջոցով քրդական կրե-նիւր լուծելու: Ձմեռը օշնական հանդիսացաւ իրեն: Թուրք կառավա-րութիւնը նպատակադրեց սրածու.թեքումը ջուրղ ժողովուրդը բնա-լնջել հետեւալ շրջանների մէջ. — Բայազիտ, Դիազին, Իզգի, Ալաշ-կերտ և Պոլսի մերջ: Ձեռք անցած սղամարդիկ կոտորուեցին, իսկ կին ու երեխայ տանջանքներ են ընթացնում երկուստեք, որպէսզի հարկադրուած լինեն փախուսական մարտից տեղի ու գէնրերի թաքստոցները յայտ-նելու: Բրդուհիները — կին ու աղջիկ — բնաբարբառութիւններն ու կրած անլուր տանջանքները թուրք զինուորների կողմից՝ սովորական երկոյթներ դարձան. բազմաթիւ կինների վարտիկների մէջ կատու էին դնում, ապա զգաւորաբար կատուն ձեռնում ու հարկադրում, որ այս տանիւլից վիճակի մէջ ջրգուհին հարկադրուի գաղտնիքներ խտտո-վանելու:

Թուրք կառավարութեան զարհուրանքներին անկարող լինելով տոկալ, աղէտուած շրջաններից ջուրղերը — խմբովին կամ անհա-տաբար — լեցեցին իրենց օլախները և շարժուեցին դէպի Արարատ, միանալու համար այնտեղ գտնուող ըմբոստ ջուրղերին: Շուտով Ա-րարատի անառիկ բարձունքները վրայ մի պատկանելի բազուկ կազ-մուեցաւ, բնիկներից և եկտորներից: Այս վերջինների մէջ էին նաև Ապտիւլ Մալիսի փոքր տղան, Նալիտ բէկի եղբայրը և Ջիպրանի ինչորոշ բէկի եղբոր տղան: Ինչպէս յայտնի է, Նալիտ բէկը Արարատի ապստամբութեան ծանր օրերին միացաւ Նալիտի ինչորոշ խմբին և յանձնուեցաւ թուրքերին: Ի վարձատրութիւն այս անձնատուա-թեան, թուրքերը նրան առին հաս-գնազակեցին:

Փախուսականները հոսանքը դէպի Արարատ շարունակուած է տակաւին: Թրքական շարքերը վերսկսելով շրջաններում աստիճանա-բար ծաւալում և աւելի մեծ թափ են ստանում: Էնկիւրիները որոշած է Արարատի միջնալայ բոլոր վայրերը ի պսպա մաքրել ջուրղերից և այդ շրջանները բնակեցնել զբոսի բերուած թուրքերով: Ու նոյն քաղա-քականութիւնը որոշած է կիրառել նաև այն շրջանում — աւելի քան հարիւր քրդական գիւղեր (Այի Բագի, Փոքր Արարատի, Ապէյ լեռ-ների, Հասարի և Ալգուի շրջանները) — որ թուրքապարսիկ վերջին համաձայնութեամբ անցած է թուրքերոյ Այս լեռած գիւղի վերապ-րած ջրղերի և այսօր միացած են Արարատի ըմբոստներին:

Երբ Մաքտ ամուսնու սկիզբը պարսիկ ջուրղերը կը լքեն յիշեալ վայրերը, անմիջապէս թուրք ջուրղերը կը գան և զինուորական շրթայի մէջ կ'առնեն ըմբոստ ջուրղերը: Արիւնալի կռիւ կը սկսի, ջուրղերը բռնու ընդդիմութիւն ցոյց կը տան և նահանջի կը մատնեն թուր-քերը, նրանցից խլելով գերիներ և 35 բռն մթերք: Թուրք ջուրղը այս կռուի մէջ կը տայ 30 սպանուած և 60 վիրաւոր: Այս կռիւը տե-ղի կ'ունենայ թուրքման և Հազու գիւղերի շուրջը:

Գրդերը բոլորովին սյլ վերաբերում ունեն դէպի գերուած թուր-քերը և այլ՝ դէպի պարսիկները: Այս վերջիններից միայն զէնքերը խլելով և իրենց էլ լաւ հիւրասիրելով, ազատ են արձակուած յայտա-բարելով:

— Մեմ եւ դու միեւնոյն մօր գաւակներն եմ միեւնոյն արիւնից: Մեր կռիւը բուրբն դեմ է եւ ոչ ձեռ. գնացի եւ այս ամէնը պաս-մեցի ձեռ երկուս:

Բոլոր նշաններից երեւում է, որ բացուող տարիւն, 1932 թուա-կանը, ճակատագրական տարի լինելու պիտի դառնայ ջուրղ ժողովուրդի գոյուեցման պայքարի մէջ: Թուրքերը որոշած են մինչև վերջը տա-նել բնալնջական իրենց քաղաքականութիւնը: Ծարակոյս չկայ, որ ջուրղերը պիտի նախընտրեն հերոսի մահով մեռնել, փոխանակ ոչ-խարի նման սրածուեցալ:

Թուրքը իր դաժանութեամբ քրդին այն համոզումին բերած է, թէ թուրքից միայն արիւնով կարելի է ազատութիւն կորզել:

Պ. ՄԱՔՏՈՆԱՆՏ ԺՆԵՎ Կ'ԵՐԹԱՅ

Ի Մ Ա Ս Տ Ո Ւ Թ Ե Ա Ն ԵՕԲԸ ԽՈՐՀՈՒԻԳՆԵՐԸ

(ՄԱԳԱՂԱԹԷ ՄԸ)

Ու մարդիկ, որպէսզի իրենց բանին խոտմար փոթորկէր հայրենիքի ծայր-ցատաններուն մէջ ապրող իրենց սգա-կիցներուն հոգին, գտած էին ինքնօ-րինակ եղանակ մը հազարապատկելու իրենց խառնութեամբ. ու ահա կոնակ առ կոնակ յորդած էր ճաշերէն բարձ-րացող առեւտրութեան ու ընդդիմախ-տութեան արար, ու գործը — ստեղ-ծագործ ու հասու, — տեղի էր տուած հիւանդոտ բանավարձութիւն մը, որ կը պատակաւոր և կը խորտակէր ժողո-վուրդի միութեան ոգին:

Ու երբ ներքին անկազմակերպ ու անախտ այս կեանքը կ'ապրէր ժո-վուրդը ինք, անոր երբեմնի իմաստն ու բարեբան անարժան յայտնները՝ արտույններու գրաւութեան մօտ՝ կորսնցուցած իմաստութեան եօթը հզօր խորհուրդներուն ոգին, զիս կը շարու-նալէին յոյսանալ գինիի ու համարած խորհիւներու սեզաններուն շուրջ — նոր վարձապետութիւններու սպառող ու գաղջ պատուիրներուն համաձայն:

Կային ուրիշներ ալ. զուրկ պայքա-րին անազգիտակ կամքէն ու կորուցի-ւթի կ'ապրէին սեկուսացածի կեանք մը, անտարբեր իրենց շուրջ խմորուող ոգո-րութեան կամ կրակողական տեղա-տուութեան յորձանքին: Ասոնց իրաց-ող չէր գոյութիւնը վայրկյանի զգա-ցումներէ ու շէր հաշիւներ կը ստանար ին-չընչուած: Անոնց կը նկատուէին ինք-զինքնին նոյնքան խանձօրքան ասո-րիները. որ ազատագրութեան գաղա-փարին ուժը անոր շուրջ ստեղծուած մշտական հետաքրքրութեան մէջ կը տեսնէին:

Ու այս շարքին մօտ, կար դասա-կարգ էր ևս, զուրկ մարտական ոգիին ու ասպիւններուն անկողնի մոլուց-քէն, զուրկ նոյն իսկ ջուրմբուտ յայ-րատ ու յոսանական պորտախաղի ցան-կութիւնը փնտռող կրակէն — անդի-մալ ու լղձուռն հոգիով, ու կարծիքի թուեւոր խայթոցով, Ասոնք, անհա-րազատ հայրերու և խառնածին զրկուե-ցանքու ծնունդ, գործի իրենց աչքերով ու սօխ իրենց հոգիով մեծցնէին զիս քա-ղաքներու քառուղիներուն վրայ, հայրե-նադասներու ենթադրելի մէջ՝ ու օր մը խոզմտանքը քարաքանդ էր իրենց կարծ-քին տակ մինչ քառանասութիւնը եօթ վիսնայի հիշողայի մը հանգոյն ցցեր էր իր ցոտու ու խորշակահար զարկած ա-մէն սրբութիւնը:

Ու պատակաւոր, պատակաւոր, պատակաւոր...:

Ու զիս ինչ որ կը մնար ներքին ընդդիմահար կռուէն զերծ՝ բնութեան աստիճանը լրացուցիչ էին: Անգամ մը երկրաշարժ մը հիմնարկական անբարե-կեանք վերածեց էր շատ մը քաղաքներ ու անասներ. ուրիշ անգամ մը՝ հեղեղ-ներ քեր տարեր էին քաղաքագա-րներ շէնքերու հարստութիւնն ու քառաբար... Ու ահա սովի ու նախնիներու հեռա-նկարէն սարսափած՝ իրենք, երբեմնի արիւնքանք ցեղին յայտնող ժողովուրդին քաղաքապետութեան վերաբերու-թիւն իրենց ցուպն ու մահաբազ ու թոթ-ւած իրենց արեւմտեան փոշին՝ բռնած էին կամաւոր տարագրութեան ու ղին...:

Յետոյ եկած էր մեծ կոտորած մը ու զգեանած. կէս առ կէս երբեմնի հը-կաններու դիմադրութիւնը մնացողնե-րը:

Ու Բաբելոն, Բաբելոն... Ձի պար-տութեան բերած խոզմտութիւնը պատասխանատուութեան նոր զանգ կը փնտռէր նոյն իսկ ապրելու վեճախ-կալ մը ցոյց տուող սակաւաթիւ կարիներու վրիժառու շարքերու մէջ: Ու արիւնքները որ երբեմն աստիճան-թեան մաս էր կազմած՝ այժմ կը նը-կատուէր նոր սպանդին շարժառիթ:

Այդպէս էր հետզհետէ նոր սղանդ-ներ մնուող էին առած հազար զարեայ ցեղի մը պարտքներու վերջին սերուն-դին մէջ. կորուցէր փարիսներու ու այնպիսի գաղտնիներուն վրայ ցանա-

գիր ինքնազանքու բազմութեան մը վերածելով հնադարեան մեծագոր ու ա-րաքինի ժողովուրդ մը:

Բայց հրա՛ջբ... Ատիւրութիւններու և քաղաքագի-ական ներքին պատակաւորութեան ամեն-նորոգեցական մէջ շրջանին, կ'ընէ մա-քաղաքը, ապարանքի մը շինութեան համար այնպիսի զործաւորներ գտան աւերակներու մէջէն վէճ մը, որուն վը-րայ գրուած էին իմաստութեան եօթը խորհուրդները, որոնց շնորհիւ ստրուկ-ներու այդ երկիրը ինչպէս էր ասեոթ արեւեան լեռնաշխարհէն մինչև հեռու-ւոր ծագերը ծովերու ափունքներուն: Ինչպէս էր հզօր իր սուրին ու կամքին ուժով. ու ժողովուրդ մը ապրած էր անկախ ու ազատ իր լեռներու պարիս-ններուն կատարը իրենց բոյնը ծուարած արձիւներու պէս:

Ու շարքայ ու արի այդ ժողովուրդը եղած էր խաղաղ ու երջանիկ: Վասնզի անոր ինչնանական գահին վրայ յայր-գաբար բազմած էին իմաստութեան քրտմբը, որոնք սրգարազատուէն կառավարած էին ժողովուրդը — ու հոն ուր բարիքն ու արդարադատութիւնը գոյութիւն ունին՝ երջանկութիւնը ան-պակաս է:

Ու երբ եօթը իմաստութեան պատ-ւերները պարունակող վէճը կանգնեցին քաղաքին հրապարակին վրայ, ամբար-թափօր առ թափօր անապարեց վերձա-նեղ երբեմնի իր հզօր ինչնանութիւնը հոյակերտող դարերու եօթը պատգամնե-րը:

Անոնցմէ առաջինը այս էր. Ակարիւր կամքը միութեան բարո-կանն է: Չկայ աւելի աստուածային բարոյական քան միութիւնը որ սիրով վէճէ է Արդ այն որ ունի արքային այդ կրթմբ պէտք է գիտնայ ներքի միու-թեան համար: Քաղաքացիներ՝ զրա-նեցէք օրիորդ այդ վէճով, ու թող բո-լորը ապրին մէկին ու մէկը միութեան նախար:

Կարճ էր իմաստութեան երկրորդ պատգամն ու հզօր. Ձեր սիրտը թող արեգակին լուսին պէս պայծառ ըլլայ ու մաքուր — սի-րեցէ լոյսը, ձեր մօրը ստիճաններէն յորդող կարծին պէս. ու ճեղքեցէք խա-ւարին դանդիւր արեւով:

Տաւիղի մը լարեւան վրայ թըր-թըռցող ցեղին լափ քաղցր էր երբորդը իմաստութեան եօթը խորհուրդներէն: Սիրելի այնպիսիներ. ան է միայն սուրբ ու նուիրական — կենսանորոգ ու վսեմ: Ձեր ջրերիցով անոգեցէք լայնա-լիճ անասները մայրենի հոգին ու ձեր արեւնեղն պայտպանեցէ՛ք բրտի՛ք ձեր աշխատանքի խոնարհ անկողններուն:

Ու այսպէս էր լողորդը պատգամը. «Քաղաքացիներ՝ սպարից ցեղին հը-րապատեցէ՛ք համարձիգ քառանկարուն պէս որ կը թառային կորզին շուրջ՝ արեգակի մը փառքին ի խնդիր: Ու թող մեր եւր լուծուի ցեղին ետին մէջ, բարձրակարգաւ ու լուծուի ասեղն-ներու ի խնդիր»:

Ու հինգ բառ ունէր միայն հինգե-րորդ պատգամը իմաստութեան վէճին. Ակարի՛ք ազատութեան համար, մեռնելու պատրաստ:

Գինիի փրփուրէն բարձրացող երգին չափ թրթուր էր իմաստութեան վե-ցերորդ պատգամը. «Իրաւունքը՝ ուղիքի բաժանէն է որուն սրտին մէջ կ'եռայ ուժի՛ն գինին, եթէ կ'ուզէք ձեր հոգին կախարդել հեռա-ներու նեկաւորով վերցուցէ՛ք ձեր սու-րբ յանուն զիկոյցին ու ոսկեհատիկ որ-թաւուն կինի Վասնզի, չկայ աւելի մեծ իրաւունք քան ապրելու տենչը՝ ու ա-ւելի սեծ փողք՝ քան ցեղին հանձար սուրբ խորհուրդով երկեցու իմաստու-թիւնը»:

Ու նոյնքան անգոծուածային էր եօթերորդը իմաստութեան պատգա-մն. «Ինչ որ կ'ընէր անոր անհատն ու իր-թաւուն կինի Վասնզի, չկայ աւելի մեծ իրաւունք քան ապրելու տենչը՝ ու ա-ւելի սեծ փողք՝ քան ցեղին հանձար սուրբ խորհուրդով երկեցու իմաստու-թիւնը»:

«Իրաւունքը՝ ուղիքի բաժանէն է որուն սրտին մէջ կ'եռայ ուժի՛ն գինին, եթէ կ'ուզէք ձեր հոգին կախարդել հեռա-ներու նեկաւորով վերցուցէ՛ք ձեր սու-րբ յանուն զիկոյցին ու ոսկեհատիկ որ-թաւուն կինի Վասնզի, չկայ աւելի մեծ իրաւունք քան ապրելու տենչը՝ ու ա-ւելի սեծ փողք՝ քան ցեղին հանձար սուրբ խորհուրդով երկեցու իմաստու-թիւնը»:

2. Ո. Մ. Ի Պէլուրի վ. Ա. Ա. Գ. Ն Վարդապետի խումբը

2. Մ. Ը. Մ. Ի Պէլուրի եւ Գամաղանի Ա. խումբերը

ՄԵՐ ՃԳԵՐԸ ԱԶԳԱՊԱՀՊԱՆՄԱՆ ՃԱՆԱՊԱՐԿԻՆ

Rari nantes in gurgite vasto (Յանցառ նուաթեկեայնմը՝ լայն ան-դունցից վրայ)

Այո, պէտք է կատարուի վերազան-հատու մի գիտակից աշխատանք. եթէ ջախջախ ունինք ձգուած ժառանգ-գին աւանդականները ըլլալու, և նոյն իսկ գործի ծանրութեան տակ փոքրու-մբ երիտասարդի ուսմանը: Անու-կանութիւն և խնամութիւն է պէտք՝ հազար թիւերով յատկացող մասնափիւ-րակներէն զիմադրուելու համար:

Նպատակին տանող և խնամուած աշ-խատանք պէտք է հայ սփիւրդի բոլոր անկէներէն մէջ, եթէ կ'ուզենք ըս-տոյց մասէ խոստափել: Նպատակ չու-նիմ ՎԵՆԵՅԻ կամ ԷՐՈՒՃԻ կառուած-ներուն մտանալու և ոչ ալ անոնցմէ մէկուն նախապատուութիւն կ'ուտամ: Հազարավէրք մեր եղբայրներու և ցոյ-սերու հիւզակներէն է, որ կը գրեմ այս ասորդը: Ակարուած ողբերգութիւններու մօտ՝ խօսքի զբօսանքը շատ երկրոր-գական է մեզ համար: Ուստի պէտք է այնի վիճաբանութեան կայր: Ձինս-դադար է պէտք, հայ մարդ, ոչ մէկ փառանք մարտկոցէ — մարտկոց, քեր-պայակ պայտարած քնակիչներու հո-ղեւորքի հրեղինէն է որ կը լսուի:

Գառութիւններով իրարու հարուածե-լու և Աստուծոյ չափ վերացական դասնալ-ցանկալը՝ կրօնքը դարձաւ հայ ժողո-վուրդի ստուար մէկ բանակին: Առաջին հերթին, ու եկտորներու զա-ւակներն էին, որ Օւրուպա ափ առին, նոր այնպիսի տեսան, բան սորվեցան և առան դարձան: Ինչ ըրերին, յուզուած և սիրահար սրտերու յատուկ ջանի մը հատորներ ոտանաւորներու և բարի ցանկութիւններ թիւրք հայրենիքի հանդէպ: Իսկ տղգին նկատմամբ ունե-ին. «Ես և իմ ինքներս քանակներ»:

Գծադրաբար, ստուար առկոյր մեր մասաւորապէս թեան և ունեւորներուն այս ճամբէն գացին: Մինչև վերջն ալ այս անկողնի յանդէպ, անտանաւորներ գրեւոր, անտան-կանն ու սակարայ տեղին գործածելու կամ սեռնակին մէջ անկէներ ջաշուած կարիքներու թեան հաշուին: Ես ոչ մը յայտնող յարապարակ փնտնեցին, միշտ ծափերու ձայնը լսելուց: Անոնք անսն հովէ արուեցան բացի դրական գործին մասնակից ըլլալու: Հակառակ իրենց խառնուածքին, այնպիսի խօս-քեր թող լինէր յանձնեցին, որ յետագա-յին նոյն այդ բառերը հեղինակներու ուղեղները տանիցին: Պէտք չի կայ այս ստիպ մարդոց հոգեւորութիւնը գրչի նիւթ ընելու: Մէկ երկու, երեք և տը-

նանք որ մարդը որդ մըն է աստուա-ծութեան բարձրութիւնները մարտնչալու-ցանկացող. ուստի ան կը գալարէր նիւ-թին ցաւերով ու պրկուեցներով, իր գա-զանութիւններն ու իր անտեղ ան-կողնի իր անհատն ու ստեղծուած կազմին իր-էութեան. ան զեռ մարտի է արեան գոյորդի որ անագուցները կը զգուէ-ն: Անտի արթուն կեցէք ու հակեցէք ձեր անտեղութեանը: Արթուն, արթուն, արթուն»:

Մագաղաթեայ պատմութիւնը կ'ընէ որ տարակուսանքի տուեք մը այդ գի-չեր իմա մարդոց հոգիին մէջ՝ վաւերա-կանութեան նկատմամբ այս արձանա-գրութեան ար շատեր վրեպած իմաս-տունի մը խօսքերը ըլլալ կ'ընդունէին, ուստի ամէն կողմ թեր ու գեծ վիճա-րանութիւններ կրկին ծայր տուին:

Թանգարդ օրերուն՝ վէճերը այնքան սաստկացան ու կիրքերը այնքան բորբոքեցան որ շրթայազեր փոթորիկ մը տակն ու վրայ ըրաւ ամէն բան: Քա-ղաքը ընդունաւ, նախորդ թիւի մէջ, Բ. Թիւնակ վերէն 10րդ աս-խախուսափելի կարգա՛յն անխուսա-րդեցան: Վ. Կ'ԵՐԹԱՅ

զէն ընթերցողը կրնայ արողջադէպի
ցուցակը:

Որ սիրտը չի յուզուեցաւ երբ լսեց
«Մեծն Գոր օրեր ունիմք վրէժի» «Վառու
ժեր» «Ջոնիսն անմահաբար կը գտնուի վր-
եժի, անե՛ք եւ վրէժ: Բերանները ըս-
րաստ գտնուեցան և զուրս ատիկ այս
չափ զեղծութիւն բառերը: Բայց ի՞նչ դե-
րաստութիւն, նեղիւններուն կեանս-
քըն ու գործը տողարկներով անար-
գանք եղաւ, կուտոններու և վրէժի ա-
ռաքաններու հանդէպ:

Բայց, ես կը հուսամ թէ՛ հայոց
միշտ խիզախող և քրազան յարգողու-
նեցողը տեղեկագիրն է, որ օր մը,
բուն ու գրեթէ անուայ կեանքէն ե-
կող և կեանքին գացող բառերը: Պայ-
տաստութիւն ունինք իրենց շատ անդի-
շատ անխառնութիւններուն և յար-
գանք իրենց անձին, որպէս զեղծակից
մը և օրինակաւ զազաքացի մը: Սակայն
եբր կանոնի ապակերտական շրջանը և
կը բարձրանան ժողովուրդի ամպիրներ,
կամ առաջնորդի կը յաւակնին ժողո-
վուրդը մը՝ արիւն կզակ ոճրագործնե-
րու մէջէն, իրաւունք չունին թե՛ խու-
թիւններ ընելու, հոս է, որ մեր յար-
գանքը կը փոխուի արձանարաններ:

Պատճի թագաւորութեան պայտանե-
անքը բոլոր ճակատագրու վրայ ալ
կան: մերթ ընդմիջում քաղաքացի ալ
մերթ կուտի երգիչ, կայսր: Մենք չե՛նք
ուզիք խօսքերու ծովուն մէջ խեղճուիլ:
Օրերուն ընթացքին զարեւր ապրող մեր
սերունդին անդամներուն համար, ա՛յ
անտանելի են այսպիսի կեղծ ապա-
տութիւնները: Պիտի ըսուի թէ՛ Ազգ-
գիրու վերագործնումը անպիտան անգամ
խօսքով կ'ըլլայ, իսկ մասնայն եմ այց
մասին: Բայց մենք չենք ներողութեան
թեմայ կանոնները այդ շրջանի շրջանի
վրայէն: Սակայն մեր վտիտ կուտեղծը
ուսուցողու ռեճիկն կը պտանան հայ
օգիւնները: Բոլոր պողոտաներուն թէ՛ ճիշտ
խօսիլը արտասանուած խօսքին տէրն
ըլլան ալ հասարակչիւ ժողովուրդը ցոյց
է: Կենսական վիճակներուն թէ՛ արժեք,
Սակայն արարուած կեանքին ու խօսք-
ուած խօսքերէն կըրակացութիւն հաննին
ու փորձառութիւն ստիպելն ա՛մ մեծ չը-
նորք մըն է: Եթէ մեր ճակատագիրը
դժբխմ է, մեզի վիճակուած հաւասանք-
ներն ու կեանքը անտիրանալ, մեր գոր-
ծըն ալ պիտի ըլլայ երկաթեայ և խօսքը
չեղանուած:

Մեծ ու պզտիկ ապաւաններով զու-
ցանաղջու մը դարձած է գաղթական
կրօնները: Արդարեւ զոր վրէժները այս
բանակին բազմաւարը: Յորձանքը իր
հետք տանիլ կուտու է նոյնիսկ, զաղա-
փարական և խօսքուածութիւն երիտասար-
դութիւնը: Նոյն պատմութիւն է, որ
կը կրկնուի: Պոստյ պողոտաներուն
վրայ և այլուր գրական վիճաքանութի-
ւններով ազգ կերտել կարճողները:
Գիտա ալ կը վրէժն թէ՛ Անդրամիկի
դիակը որո՛նք կը պահանջուի: «Եթէ Կար-
սի մէջ ասանկ աստիճան...» «Ապրիլ
24ը միասին չեմք կեցա՞ր օտարը որովհետեւ
զանի մը որքեր վատասակարներուց՝
հանգի պակաս յարգանք ունեցած են:
«Մայիս 28ը Հայաստանի անկախութեան
օրը չեն, զոհի կտորի արիւնն ու նը-
րիւնքի պարտականութիւնն է, որ կը
խորտակեն ռազմի՞ քանակը: «Մեծ գը-
րուակ չունինք՝ կ'աղաղակ շքախումբը:
Արդեօք երբեքից ունենցի՞ք են գաղափա-
րական գրոյ մը և բանաստեղծութեան
մը:

Այսպիսի արտասուած մասնութիւն,
ներ ասանկեցի գաղտնի գաղտնի,
մինչև, որ այս խիզախները ռոյով լե-
ցուցին: այնքան յայտնեցին հոգիներ-
ը, սր անոնք հայտնի հարազատին և
արդարեան թշնամին լինեցողը թող
զե՛ք թէ՛: քաղաքակրթական ուր աստի-
ճանին վրայ կը կենան աստե՛ք և ի՞նչ
կ'արժեն այսիլ ցանկացող հայ ժողո-
վուրդին, որպէս մէկ մասնիկը:

ՀԱԼԷՊԻ ԱԶԳԱՅԻՆ ԿԵԱՆՔԸ

«Ազգակ»ի երկու խմբագրականները.— Կիրակեօրեայ դպրոցը.— Բարոցները

Միւրիոյ ստուարաթիւ հայութիւնը
պէտք է որ օրաթիւր մը ունենաւ:
Ազգակի օրաթիւր մը վերածուած այդ
զգայի պակասը լրացուցած եղաւ և մեր
ակնկալութիւններէն շատ անելի լուրջ
ու ճոխ քաղաքակրթութիւնով, ընդհա-
նուր Միւրիոյ ստուարութեան շինմ համար
բարձր արժանացաւ:

Արար ժողովուրդին հետ մեր փոխ-
յարբերութիւնները սիրայիլ վիճի-
լորտի մը մէջ պահելու համար՝ թափած
լանջերը ամէն գովասանքէ վեր է: Հե-
ռու զննելով ինքզինքը ճշգրիտ գրչա-
տե՛ն, «Ազգակ», կրնանք ըսել թէ՛ հա-
գամաբար իր բարձր դիրքը կը պահէ
և պատուաբեր ուղիի վրայ իր շինի-
ն ու կազմուած գեր լիովին կը կատարէ
այնքան լայն յաղթութեան:

Հասկի աթիւ գրուած Ու հայեցա-
րկան Մեր խմբագրականը՝ քրիստոնէ-
ական ոգիէ ներշնչուած կուտ և հիւ-
թեղ գրութիւն մըն էր որ շատ մը քա-
ղաքներէ, իր խորքին ու իմաստին մէջ,
աւելի բան մը կարծէր, քան եկեղեց-
ւոյ բեմերէն ժամերով խօսուած Սպիտ-
կոպտական քարոզները:

Անթիլիասի մէջ գումարուած թե-
մակալ Եպիսկոպոսական ժողովի որո-
շումները որոնք արձագանգ գտան
«Ազգակ» և «Ազգայն» մէջ, չեն արդա-
րացներ հայ Լուսաւորական եկեղեցիի
կազմակերպական կանոնադրութիւննե-
րը, ի՞նչ որ շատ իրաւացիօրէն դիտել
տուած էր «Ազգակ» իր վերջին խմբագ-
րականով:

Մեր եկեղեցականները միանգամ ընդ-
միշտ պէտք է զիտան որ Հայաստան-
եաց եկեղեցին իրենց կառուած չէ, չեն
կրնար ինքնազուիտ ո՛ր կառավարել և
ոչ ալ ունէ փոփոխութեան ենթակից:
Ասանկ գիտակցութեան ու մասնակցու-
թեան ժողովուրդին՝ որ իսկական տէրն
է այդ հոյակապ շէնքին և որ քարոյա-
կան ու նիւթական անգին զտնու-
թիւններով կանգուն պահած է զայն դա-
նորու ընթացքին:

Օտարի կողմէ եղած sur commande
քարտիտութիւններ եկեղեցիէ ներս,
Միւրիոյ զուրս գտնուող ազգայնիւնե-
րու կողմէ եղած թեմադրութիւնները
արժեքներ կը կորսնցնեն՝ երբ եկեղե-
ցականները՝ ըսին տիրոջ հետ—Միւ-
րիոյ հայութեան հետ— չեն խորհու-
րակցիլ այն բոլոր խնդիրներու մասին,
որոնք սերտ անշնչութիւն ունին իր հա-
ւաքներն ու ազգային ոգիին հետ:

Նկատելով ուրեմն Անթիլիասի Ե-
պիսկոպոսական ժողովը, նախաքալ-
ուրիչ ասորիական նորութիւններու ո-
րոնք ներմուծուի կուտուին մեր դա-
րակուր եկեղեցիէն ներս, ուստի թեմա-
նը կը յանձնենք ձեռուարկաբար Սահա-
նը:

Իսկ հայ ունեւորի իմաստութիւնը
եղաւ ողորմածութիւնը. ասանկ զուրս
ասեց ամեն բան: Հրեաները օրինակ
բերեցին, թող լաւ գիտնան թէ՛ ա-
նոնք թա 15 միլիոն ժողովուրդ մըն են,
եթէ պտուղով հայրենիք կը արուի, ա-
կանջները խլացնելու չափ կրնան աղ-
մըկել հրեաները: Ո՛չ դրամով և ոչ ալ
բարի ցանկութիւններով հայրենիք չեն
ասար ժողովուրդի մը: Պետք է կրկնել
Թիսուսի խօսքը «Աղա՛մայն՝ ո՞ք ասե՛ք հ'ի
և քալէ՛ք»:

Բայց մենք ունինք նաև մեր գործի
և փառքի աստար: Անոր բնակիչները,
«վերքերով լի ֆան ֆէ՛նայիներն են»,
նուիրական խնթիւր և հոգիներէն ներս
սրբազան կրակը վառող քարոզներն են:
Պէլլուրթ Մ. Տէ՛ՕւլլէթՅՈՒՆ

Հայրապետին որ այնքան բծ-խնդիր է
եկեղեցական կարգ ու կանոններու պահ-
պանման՝ իրեն աւանդ ձգած վիճակու-
մէջ շարունակութիւնը ապահով ան-
նելու համար:

Կիրակեօրեայ դպրոցները՝ որոնք ի-
ր թէ՛ Միւրիոյ թեմերուն մէջ կազմա-
կերպուած են երեք տարիէ ի վեր, ինչ-
որայ նիւթ դարձած է ընդհանրական
ժողովին մէջ և արդիւնքը գոհացուցիչ
գտնուած: Ես պիտի չ'անդրադարձանամ
թէ՛ իրօք Միւրիոյ բոլոր թեմերուն
մէջ կազմակերպուած են կիրակեօրեայ
դպրոցները. որքան աշակերտ կը յաճա-
խեն, ի՞նչ ծրագրի վրայ կ'ընթանայ դպ-
րոցը հայրն:

Ձիտ հետաքրքրողը Հալեպի կիրակ-
այնուր դպրոցն է որ երկու տարիէ՛ ի վեր
գոյութիւն ունի, որուն մասին այնքան
զգուստով ուսուցիչ Հալեպի թեմակալ
Առաջնորդ Սրբազանը:

Հալեպի հայ Լուսաւորական աշա-
կերտութեան ընդհանուր թիւն է չորս
հազար: այս խոշոր թիւին հարկը 120
այակերտներ կը յանձնին կիրակեօրեայ
դպրոց, որոնք հարիւրին ինուսուսն աս-
կուր Անթիլիասի Կիրակեօրեայ դպրո-
ցը կը ղեկավարուի ախկինի մը կողմէ
որուն անուանը Անթիլիասի Միսիոնար-
ական դպրոցին մէջ ուսուցիչ է իսկ
անկիւնը կը դասուի ռուճիկներու շար-
քին մէջ: Ահա՛ կիրակեօրեայ դպրոց մը,
ուր մեր պղծիկները պիտի ստիպին յա-
րակաները. ասանկան սկզբունքներ,
վարք մեր հայ սուրբերուն, աղօթքներ
և այլն, տարբեր դասանունքի պատկանող
ուսուցչուհի մը կողմէ. արդիւնքը
խիտ գոհացուցիչ է sur commande
ապրանքներուն...

Եպիսկոպոսական Համագումարի օ-
րակարգին մէջ՝ իրօք տեղ փնտախիւնք
քարոզներու մասին բան մը, խօսք մը:
Մեր սրբազան հայրերը լաւ կրնէին ե-
թէ այդ խնդրով չուրք քանի մը վարչ-
կան զուհէն և որոյ հարանգներով
գտնանային իրենց թեմերը: Օրքերը աս-
նալ սպանն և օրերը երկնայ, քարոզնե-
րն ալ նոյն համեմատական չափով կը-
րակ ու բոց կտորի ու երկարի, մինչ
ժողովուրդը ձանձրոյթէ յօրանջելով կը
կնկնէ:

Օրէնք մը կարելի չէ՛ր մշակել հա-
մագումարին մէջ որ քարոզները քան
վարկանէն աւելի չ'ուսուցնէ, նախապէս
պարտաւորուած ըլլան, և որ զուր կը
նուսնելով չ'երկարեն: Գեղեցիկ բառի
ըր խաթիւն համար երկար նախադա-
տութիւններ չ'ուսուցնէ իր և մասնաւոր
Մ. Գործի պատմութիւններով քարոզ մը
չ'հրապարակել խեղճ ժողովուրդին:

Ինչպէս ներգաղթիկ երգեցողութիւն-
ները՝ կը վանջուին մեր եկեղեցական
արարողութիւնները, այնպէս ալ կարճ
ու ամփոփ քարոզները կը հասնեն և կը
թողնեն սրտերը և կը կապեն աւելի սեր-
տաբէն մեր զգացումները զէպի Մայրենի
Եկեղեցին:

Ա. ՆՍՏՆՆԾ

ՀՐԱՊԱՐԱԿ ԵՒ ԱԻ

ԳԻՏՈՒՄՆԵՐ Ե՛ ԴՍՏՈՒՄՆԵՐ

Մ. ՍԵՐՈՒՅԵԱՆԻ
Որուն գուտ հասողը պիտի յաթակուի
բարեկամական հաստատութիւններու:
Գին՝ Լիբանան և Միւրիա 20 ֆր.՝
Արասասիան 1 ժօլար:
Ի՛մով հեղինակեմ
B. P. 165 Beyrouth (Liban)

ՍԱՀԱԿԵԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ՎԱՐՄԱՐԱՆԻ ԵՐԳԱՅԱՆԴԵՍԸ

Արիստ և՛ր ի վեր կը յսկիմ որ պը-
ն. Չ. Պերպերեան երգանքագետ մը կը պա-
րասե՛ր ի ցպաս վրամագրափ Սահակ-
եան Վարժարանի՝ 8.14 օտարկան 65 հո-
գինց երկուսը երգախումբի որ բաղկա-
ցած: ձիօնք քսած սկեպօթի կիճի ար-
դիւնքի մասին, նկատի ունենալով որ՝
անաղին անցանք և որ Պէրլուրի մէջ փո-
րեւու կողմէ նման հայկական համերգ
մը կը տրուի:

Անցած հիմնադրաբեր երկուցամ Ժամը
Յին, հաղաբիտ Հայ Բողոքականաց Ժու-
ղովարանին մէջ երեցաւ 65 հոգինց
այդ երգախումբը:

Մրցանակաբեր դուռու եր կըրական
Նախարար Ազգ. Տիար Կարպիկ Թուրքի
հովանաւորութեան ներքէ:

Դառնակի վրայ նուագուեցաւ Լիբա-
նանի Ազգային Բաղնիքը՝ որ ունիցողու-
նեցաւ Վարժարանի Հոգաբարձութեան կողմէ
Յրահանգի լեզուով ուղերձ մը կարգաց
պը. Վ. Մեղեանն ու ըսալ թէ՛ Ազգ.
Տ. Կարպիկ Թուրքի մը խնդրանքով շը-
մեծելով սիրայօժար օտանձնեց մեր այս-
օրեայ երգանքագետի հովանաւորութիւն-
ը և ուրիշ բնէ որ իճէ այս պահուն
անձամբ մեր մէջ կը գտնուի:

Յայտագրի համաձայն երգանակաբեր
սկսաւ «Լիբանանի փառքը» (արաբերէն)
խմբերգով, որը հեղինակութիւն Ե. Կար-
Վաթի Սապալայի (Տօրեհ՝ Պէրլուրի
պե. երաժշտագետի):

Փոքրերու կողմէ յարգութեամբ եր-
գեցան «ասանդագործից երգը» և
«բրգից երգը» խմբերգներ՝ որոնք հե-
ղինակութիւն են երգանակ պը. Չ. Պեր-
պերեանի՝ Ասոնց մը առաջին երկուսնե-
րու բուն գեղարվեստական վրայ կ'ընկու-
ցաւ:

Օր. ձանցուն մեծ յարգութեամբ մե-
ներգեց «Անոր» (հնգ. պը. Չ. Պերպեր-
եանի ընկերակցութեամբ Տիկ. Սապա-
նակի (դառնալ) և պը. Պերպերեանի
(չորակ) ու Printemps (գարուն):

Տիկից Պերպերեան օտագոյուն կեր-
պով մեներգեց «Mon coeur soupire»
ե «Այերու փայլը» (դառնալ օրում Ե.
Պերպերեանի կողմէ):

Պր. Պերպերեան մեծ ձեռնարկու-
թեամբ շարքի վրայ նուագեց լաճօ
«Andante», իր հեղինակութիւններէն
«Caprice d'Athènes» և «Air Armé-
nien» դառնակի ընկերակցութեամբ Տիկ.
Սապալայի: Մասնաւոր այս վերջին
կարը իր յարգութեամբ և նուագ-
մութեամբ (exécution) օտակաթով չափա-
զանց խրթից կտր մը ըլլալով հանգե՛ր
պը. Պերպերեան զիջաւ վարպետներ
թեմիի զմուտքներուն յարմար:

Ապա երգուեցաւ «Բեղունակից երգը»
ե «Օրօք» խմբերգներ, որոնցմէ առա-
ջինը երգուեցաւ իր անունով վր-
այ կ'ընկուեցաւ: Ասոնց երկուսն ալ հե-
ղինակութիւններ են պը. Պերպերեան
ին:

«Ճպտ ուրախ ըլլանք խմբերգը որ
նմանապէս հեղինակութիւն Ե. Կար-
պերեանի, զիջալարաբար օտակաթուն
երգուեցաւ:

Մեծ ընդհանուր առամբ երգանք
գետ կը գտնուի յարգ:
Յրահանգի ընթացքին դառնակով
կ'ընկերակցաւ, Պէրլուրի Միջազգային հա-
տարակութեան ձանք և Լիբանանի Ազգ.
Իրաճանցի դասակարգի բաժնի ուսուցչ-
ուհի Տիկից Սապալայի: Դառնալուրին
օտար, փոքրիկ կարիքներով կը հոսե-
ին նուագող թիկնոց մասններուն ծայրէ:
Պեհ և ըսել, որ այս դառնակարու-
նին ընթանալ և հայկական երգերու ոգին:
Նաեւ մեծ ձգտութեամբ կ'ողոր-
նեն այն պարագան՝ որ Տէր և Տիկից
Սապալայի ձեռնով օտակաթուն հայ
ասանակ մը օրիորդներ՝ որոնք ապագա

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԿԵԱՆՔ

ՆԵՐԳԱՂԹԻ ԿԱՐԱՆԱՆ ՄԵՆ ԱՆ ՊԻՏԻ ՄԵԿԻՆ ԵՆՈՒՑՈՎ

«Հարիզոն» կը գրէ.
Ներգաղթի պատաստութիւնները փու-
րով առաջ կը օտարին: Կը կտրուի թէ
7—8 օրէն Սեյանիկ կարասանը կտրելի
պիտի ըլլայ նմաբայ հանել:

Այս համակարգութիւնը կը գտնայ
անով, որ կառավարութեան կողմէ ներ-
գաղթի համար յաթակառուութեան կողմէ
օտարներ, երկ իրիկուն նաւահանգիս
համաձայն, այս առաւօս Ժամը 10ին հա-
մալ գտնուող ներգաղթի պատաստանե-
րէն՝ Այստե՛ն և Վ. Բարսեօն, օտարներ
կտրուեցան, նաւապետին հետ խորհ-
րակցելու համար՝ մեկնելի չ'աղաքակա-
նելու օտարներ փոխադրութեան մասին:

Անցալ փորձառութեան օգուելով
և հոսկէ մեկնելի գաղաքակներու
հանգստութիւնը պահովելու համար
կառավարութեան հրահանգով նոր գե-
տեղումներ կատարուած են օտարներին
մէջ:

Նաւապետ, որուն հետ երկ իրիկուն
օտարները, յայտարարեց թէ, փափա-
կողներ կրնան այցելել օտարներ այս-
օրեան սկսեալ ամէն օր, Ժամը 10.30ին
մինչև 12.30:

ԵՐԵՎԱՆԻ ԵՒ ԼԵՆԻՆԿՐԱՍԻ ՄԵՋ ԼԵՆԻՆԻ ԵՐԱՊԻՆՍՎԱՅ ԱՐՁԱՆԵՐԻ ԿԸ ԿԱՌՈՒՑՈՒՄ

Մովսէս. — Լենինգրափ նաւահան-
գիսին առաջ Լենինի մէկ հսկայ արձա-
նը կ'անցնելու համար, միջազգային մը-
ցուով մը բացուած է, արձանին շինու-
եցաւ համար, Այս յիսուակարանին հա-
մար 6 միլիոն ռուպլի վարկ յաթակառու-
եցաւ, Անհատներ և համայններ իրաւունք
ունին մասնակցելու այս մրցումին: Լա-
ւաղոն յաթակառու յարգողներուն 10,
000ական ռուպլինոց 6 մրցանակներ պի-
տի յաթակառու: Այս ծրագրերը պէհ է
մեկնալուցուել մինչև 15 Սեպտեմբեր
1932:

Իրաժամանակ Լենինի արձան մը պիտի
կառուցուի նաեւ Հայաստան մայրաքա-
ղաքի կողմէ մէջ: Այստեղ ալ 5 մրցա-
նակներ պիտի տրուին յաթակառու ծրագրի
յարգողներուն:

Պր. Պերպերեան մեծ ձեռնարկու-
թեամբ շարքի վրայ նուագեց լաճօ
«Andante», իր հեղինակութիւններէն
«Caprice d'Athènes» և «Air Armé-
nien» դառնակի ընկերակցութեամբ Տիկ.
Սապալայի: Մասնաւոր այս վերջին
կարը իր յարգութեամբ և նուագ-
մութեամբ (exécution) օտակաթով չափա-
զանց խրթից կտր մը ըլլալով հանգե՛ր
պը. Պերպերեան զիջաւ վարպետներ
թեմիի զմուտքներուն յարմար:

Ապա երգուեցաւ «Բեղունակից երգը»
ե «Օրօք» խմբերգներ, որոնցմէ առա-
ջինը երգուեցաւ իր անունով վր-
այ կ'ընկուեցաւ: Ասոնց երկուսն ալ հե-
ղինակութիւններ են պը. Պերպերեան
ին:

ՀԱՄԱԶԳԱՅԻՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ ՎԵՏԵՐՈՐԻ ԴԱՍԱՌՈՒԹԵԱՆ ՓՈՒՍԴԵՆՑԵՆԻ ՊԻՏԻ ՈՒՆԵՆԱՅ

Մ Ա Ո Ւ Լ Ի Ս

ՀԱՄԱՍՏԵՆԻ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ ԵՆՈՒՐԸ 1932 Ապրիլ 16ի շաբաթ իրիկունը, Ժամը 8,30ին

ՀԱՅ ԱՒԵՏԱՐԱՆԱԿԱՆՆԵՐՈՒ ԺՈՂՈՎԱՍՐԱՅԻՆ ՄԵՋ ԳՒՄԵՆՈՐ ԽՕՍՈՂՆԵՐՆ ԵՆ՝

